

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ПРЕЗИДЕНТ НА РЕПУБЛИКАТА

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 4/93 г. на
Конституционния съд

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА СЪДИИ,

С Ваше определение от 18.02.1993 г. Президентът на Република България е конституиран като заинтересована страна по посоченото по-горе дело във връзка с което изразявам следното становище:

Искането е недопустимо и Конституционният съд следва да го отхвърли в първата фаза на процеса по следните съображения:

На 20.12.1991 г. 52-ма депутати от 36-о Народно събрание са поискали от Конституционния съд изцяло да се обяви за противоконституционен ЗИДЗВСС или негови отделни разпоредби. Искането е било уточнено на 03.01.1992 г.

С Решение № 3/1992 г. по образуваното к.д. № 30/91 г Конституционния съд е обявил за противоконституционни изрично посочени от него параграфи от атакувания закон, като същевременно е

2.

отхвърлил искането за обявяване на ЗИДЗВСС изцяло за противоконституционен.

Следователно, произнасяйки се по искането, съдът е взел отношение по всяка правна норма от оспорения закон и не е оценил пар. XIV, т. 1 от преходните и заключителните му разпоредби като противоречащ на Конституцията.

По силата на чл. 14, ал. 5 от Закона за Конституционния съд това решение е окончателно.

Ето защо всяко преразглеждане на същия въпрос води до нищожност на новопостановения акт. Той не би имал нито различен предмет, нито различни страни, тъй като те са били конституирани и по първото искане. Повторното произнасяне по въпрос, по който има влязло в сила решение ще бъде в нарушение на принципа за сила на присъдено нещо.

Освен недопустимо, искането следва да се отхвърли и като неоснователно. Аргументите в тази насока са следните:

Първо, неоснователно е да се твърди, че пар. XIV, т. 1 от ЗИДЗВСС противоречи на чл. 129, ал. 1 от Конституцията. Текстът от Конституцията действително предвижда Висшия съдебен съвет да назначава и освобождава съдиите, прокурорите и следователите, но не регламентира назначаването и освобождаването на директора на Националната следствена служба, както това изрично е посочено за председателите на ВКС, ВАС и Главния прокурор. Очевидно, предвид по-ниския ранг на тази длъжност в сравнение с ръководителите, посочени в чл. 129, ал. 2 от Конституцията, законодателят е предвидил назначаването на директора на Националната следствена служба да се извършва по ред, определен от нормативен акт с по-ниска степен - пар. XIV ЗИДЗВСС, с който е изменен чл. 6 - Указ 1138/78 г.

3.

Ето защо не съществува противоречие между пар. XIV, т. 1 ЗИДЗВСС и чл. 129, ал. 1 от Конституцията. Ако се приеме обратното, директорът на Националната следствена служба би се равнопоставил с обикновен следовател и ще се елиминират ръководните му функции като висша длъжност в системата на следствените органи.

Второ, с пар. 4 от предходните и заключителните си разпоредби Конституцията предвижда, че организацията на съдебната власт влиза в действие след приемането на новите устройствени и процесуални закони.

Следователно, за пряко действие на чл. 129, ал. 1 от Конституцията не би следвало да се претендира, което е направено в искането на депутатите. Ако се приеме, че чл. 129, ал. 1-2 от Конституцията има пряко действие сега, то назначаването на Председателя на Върховния съд също би следвало да се обяви за противоконституционно, тъй като Конституцията не предвижда съществуването на такъв съд, въпреки приемствеността му с Върховния съд на Република България.

Трето, неоснователно е твърдението на депутатите, че с назначаването на директора на Националната следствена служба от Президента се нарушавали конституционните принципи за разделение на властите (чл. 8) и на независимост на съдебната власт (чл. 117 от Конституцията). Самата Конституция предвижда назначаване и на други длъжностни лица от Президента - председателите на ВКС, ВАС и на Главния прокурор.

Очевидно според законодателя именно назначаването на ръководните длъжностни лица в съдебната система от Президента (чл. 129, ал. 2 от Конституцията) обезпечават практическото реализиране на принципите на разделение на властите и независимост на

4.

съдебната власт, като се има предвид, че според Конституцията, Президентът олицетворява единството на нацията (чл. 92, ал. 1 от Конституцията).

Четвърто, назначаването на директора на Националната следствена служба от Президента не противоречи на Конституцията и защото съгласно чл. 98, т. 7 от Конституцията в правомощията на Президента е назначаването и освобождаването от длъжност на държавни служители, определени със закон, какъвто е случаят с пар. XIV, т. 1 ЗИДЗВСС. На същото основание Президентът назначава главния секретар на МВР, директорите на Националната служба за сигурност, на Националната полиция, на Националната служба за противопожарна охрана, командващите Гранични и вътрешни войски, като присвоява и висши офицерски звания (чл. 31, ал. 2, чл. 49, ал. 2, чл. 50, ал. 2, чл. 59, ал. 3 от Закона за МВР).

А следва да се има предвид от Конституционния съд, че съгласно пар. 9 от преходните и заключителните разпоредби на ЗМВР, неговите норми се отнасят и за служителите от единния следствен апарат.

Въз основа на така изложените аргументи Конституционният съд следва да отхвърли направеното искане като недопустимо и неоснователно.

ПРЕЗИДЕНТ НА РЕПУБЛИКАТА:

